

HET T.P.R. VERDERTIGD

door Marcel STORME

Ter gelegenheid van het dertigjarig bestaan van het Tijdschrift voor Privaatrecht werd een feestavond ingericht in de Bijlokeabdij te Gent. Bij de aanvang werden liederen vertolkt door het Gents Madrigaalkoor, hetgeen geschiedde in de prachtige ziekenzaal van het Bijlokehospitaal, hetwelk nog dagtekent uit de dertiende eeuw. Nadien werd een wandelbuffet aangeboden, dat aangericht werd in de kloostergang en de refters van de oude Bijlokeabdij. De honderden abonnees en sympathisanten van het Tijdschrift vierden mee...

In de loop van de avond werden korte woorden uitgesproken door de directeur van het Tijdschrift, Marcel STORME, door de heer Gustaaf BAETEMAN, oudste lid van de Belgische Redactieraad en door de heer Jim POLAK, oudste lid van de Nederlandse Adviesraad. Wij zijn blij hierna deze korte teksten te mogen publiceren.

Het is voor mij een voorrecht u vanavond te mogen verwelkomen op het feest dat wordt aangeboden ter gelegenheid van het dertigjarig bestaan van ons tijdschrift.

Ik zie het nog voor mij, als ware het gisteren: vrijdag 13 maart 1964 in een bovenzaaltje van de uitgeverij Story-Scientia, P. Van Duyseplein, te Gent, werd nr. 1 van de eerste jaargang van het Tijdschrift voor Privaatrecht gepresenteerd aan een beperkte schaar juristen, die erin geloofden, of doodgewoon hun vriendschap voor de oprichters kwamen betuigen.

Vandaag 11 maart 1994 mogen wij onze abonnees, die in zo groten getale aanwezig zijn, de inventaris van dertig jaar volgehouden collectieve inspanning aanbieden.

U hebt intussen begrepen dat we zorgvuldig gisteren en vandaag de Iden van Maart hebben vermeden.

Toch moet ik u welkom heten in een Ziekenzaal. Maar welke ziekenzaal! Deze oude ziekenzaal van de Bijloke, met haar unieke houten zoldering die doet denken aan een omgekeerd schip, dateert origineel van de XIIIe eeuw. Abdij en hospitaal zijn het werk van de Cisterciënzerinnen die dit bouwden in opdracht van de graaf van Vlaande-

ren. Vanavond bent u te gast in de abdijgebouwen en de oude refters, in deze mij persoonlijk zo geliefde Bijlokeabdij.

In het postmodern tijdvak, dat het onze zou zijn, zijn de grote verhalen voorbij. Toch blijft er vanavond minstens nog één verhaal over.

Enkel zo men gelooft in de morphische resonantie, zoals herhaaldelijk beschreven door Rupert SHELDRAKE, in de zin van gelijktijdigheid van geestelijke impulsen, kan verklaard worden hoe in 1963 één magistraat en drie advocaten elkaar in het Gentse Gerechtsgebouw ontmoetten en, vaststellend dat zij behoorden tot vier verschillende Vlaamse Rechtsfaculteiten, toen beslisten een nieuw tijdschrift uit te geven.

Toen, zoals nu, geloofden wij in de kracht van de Nederlandstalige rechtscultuur. Toen, zoals nu, geloofden wij in de magie van letters en cijfers. De letters waren: A.P.R., dus T.P.R., later A.M.R., en misschien ooit T.S.R. (Tijdschrift voor Strafrecht). Maar een letterspel blijft beperkt.

Cijfers zijn complexer, want eindeloos, waarvoor een liggende acht als symbool van oneindigheid kan dienen. Maar toch wil ik een poging van verklaring doen.

Waarom zouden wij dertig jaar vieren?

Zijn dertig jaar niet de boezem, waar al onze tochten eindigen?

Inderdaad, dertig jaar is één generatie. Wie stambomen construeert, weet dat dit de toetssteen is voor de historische waarheid. Meer of minder dan drie generaties in een eeuw wijst op een genealogische constructiefout.

Maar er is meer. Dertig jaar is uiteraard voor juristen een magisch getal. Alles verjaart onherroepelijk na 30 jaar. Sinds de Romeinen weten wij dat men na 30 jaar geen bewijzen meer kan inzamelen, geen levende getuigen meer kan oproepen, geen gedingen meer kan voeren. En toch vieren we.

1. Omdat wij geschiedenis blijven maken: „*L'histoire consiste à raconter le cours des générations*” (CHAUNU, P., *L'instant éclaté*, Paris, 1994, p. 22).

2. Wij zijn niet verjaard in de zin van „*verdertigd*” zoals het in de volksmond heet. Dit is geen bevrijdende verjaring, doch een verkrijgende verjaring waardoor wij definitief onze plaats op de nationale en internationale markt van de juridische vakpers hebben verworven.

3. Wij slaan de brug naar de Nieuwe Generatie, d.w.z. de afgestudeerden van dertig jaar later, die van 1980-84. Sommigen onder hen werden overigens reeds gelauwerd met de T.P.R.-prijs.

4. Hoewel ik meer dan eens de neiging heb om te denken aan René Ridder Victor, die 53 jaar lang het Rechtskundig Weekblad leidde (1930-1983), toch geloof ik dat wij morgen de pagina van één generatie voorzichtig moeten omdraaien en een nieuw onbeschreven blad moeten openleggen.

5. Bovenal willen wij vandaag vieren uit dankbaarheid. Dankbaarheid voor de trouw van de abonnees, want een Tijdschrift dat niet gelezen wordt heeft geen enkele zin. Dankbaarheid in piëteit voor de overleden oprichters van het blad: Willy DELVA, Jan RONSE, Jacques MATTHYS in de Belgische Redactieraad; Jaap BEEKHUIS en Adriaan PITLO in de Nederlandse Adviesraad. En onderweg verloren we veel te vroeg ook Rob KRUTHOF.

Ook dank aan de redactieraad en adviesraad die van bij het allereerste begin niet alleen vertrouwen heeft gegeven aan de directeur, doch ook deze heeft verdragen en vèrdragen.

Dat de drukkerij Erasmus en de uitgeverij Story Scientia reeds dertig jaar lang drukken en uitgeven is een opmerkelijke vorm van trouw en goede trouw.

De vertalers die de samenvattingen in het Frans, Duits, Engels en recentelijk ook nog Spaans omzetten -weze dank gezegd voor een volgehouden inspanning.

Een directie van een Tijdschrift is niet mogelijk zonder een voortreffelijk functionerend redactiesecretariaat: 4 heren en 2 dames hebben dit in de afgelopen dertig jaar verzekerd. Het waren de heren Jean-Pierre QUINTYN, Guy SCHRANS, Hubert MESTRUM, Chris SCHUTYZER, Linda GALAUDE en Lutgard HERTECANT. Ik maak van de gelegenheid gebruik om bijzonder vandaag dank te zeggen aan Lutgard HERTECANT die voor de tweede maal op voortreffelijke wijze de onontbeerlijke bijstand heeft verleend bij het organiseren van het lustrumfeest, dat van 25 jaar en dat van vandaag.

En ten slotte dank ik de honderden auteurs van artikelen en recensenten van boeken, die voor de vlam zorgden; in het bijzonder dank ik ook nog de auteurs van de overzichten die zorgden voor de gloed.

Eén en ander zou ik graag vannacht willen symboliseren door een speciaal voor deze gelegenheid ontworpen litho te overhandigen aan mevrouw Willy DELVA en mevrouw Trees-Jan RONSE uit dankbare piëteit voor hen die ons bij de aanvang zijn voorgegaan. Aan stafhouder DE CORDIER overhandig ik eveneens een exemplaar van deze zelfde litho, omdat zij symboliseert hoe alles in het Gentse gerechtsgebouw is ontstaan: „waar het begon, 1964-1994”.

En op die wijze trachten wij de brug te leggen tussen het bijna niet meer naspeurbare begin en de eindeloze voortzetting.

Vannacht zetten wij het een-en-dertigste jaar van het Tijdschrift voor Privaatrecht in; of zoals men het zo mooi uitdrukt: „*se mettre sur son trente et un*”. Wij tooien ons in feestgewaad en nodigen u uit om met ons het vreugdevuur te aanschouwen.

Het Gents Madrigaalkoor zal de vlam aansteken.